

BENZELIUS, JACOB

En rättskaffens christens lefwande
hopp til sin Gud; tå saliga fru
biskopinnan fru Rebecca Walleria, salig
herr biskopens doct. Johan Poppelmans
efterlämnade enke-fru, med christeliga
ceremonier begro

1737

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
  - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
  - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
  - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

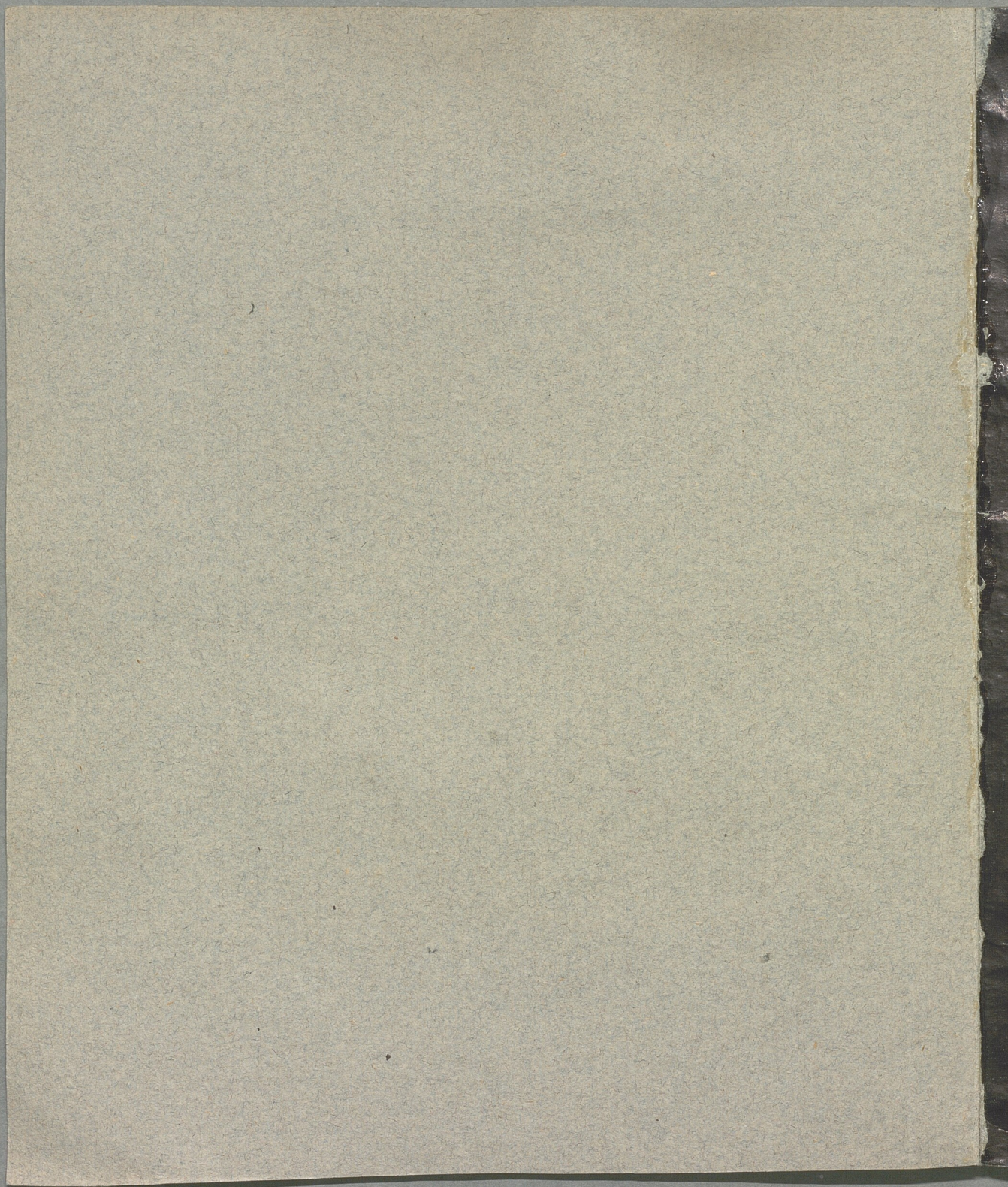
Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

Liljed.
 Förel. 1900.
 1700-1823

W a l l e r i u s, Rebecca. 1737.

WALLERIUS, R.

Libreried.
Förel 1900
1700 - 1829

En rättfäffens Christens
Lefwande hopp til sin Gud;

Ä

Saliga Fru Biskopinnan

Fru **REBECCA**
WALLERIA,

Salig Herr Biskopens

DOCT. J O H A N
POPPELMANS

Efterlämnade Inke-Fru,

Med Christeliga Ceremonier begrofs i Shr:
genta Kyrckia strart wid Götheborg, den 15. April.

Ahr 17 37.

Enfaldeligen förestält

af

JACOB BENZELIUS.

•••••

GÖTTEBORG,

Tryckt hos JOH. ERNST KALLMEYER, Kongl. privil. Boktr.

Lof. Pastor Daniel Poppelman

Saliga Fru Biskopinnans samteliga
fåra Barn, Hjägar och öfriga
närmaste Anhöriga

Warder thenna ensaldiga Lif-Predikan, med
trogen önskan til all, så andelig, som lekamlig
wälsignelses beständiga åtnjutande, efter
begäran och tjenstligen öfwerantwar-
dad af

Samtelige respective Sterbhuus
INTERESSENERNES

Götheborg den 11. Maji
1737.

Tienstskyldige Tienare
JACOB BENZELIUS.

I Mann Guds Faders, Söns
och then H. Andes. Amen.

Bättre är gå i Sorgehuus, än i
Gästbodshuus: uti thet ena
är alla menniskiors ändalycht,
och then lefwande lägger thet
på hiertat. På thetta sätt yttrar sig then wisa
Konung Salomo.

Pred. 7: 3.

Wårt uppsät är nu icke at mycket tala om Gästa-
bodshuus: I then ena sidon, så äro menniskiors
sinnen, i synnerhet nu för tiden, til större delen så
inrättade och tilwahnne, at the ei betarfs wa någon
widlyfftig upmuntring til at insinna sig thestades.

A 2

I then

U then andra sidon, så måge wi ei heller så dristeli-
ga och i gemen fördöma them, som gå i Gåsta-
bodshuus: Then hel. Skriff giswer ther ingen an-
ledning til. När våra hiertan förut äro genom nå-
dena så bewarada, at wi icke upsäteliga fördörne
vår Gud, förarge vår nästa, och sarge våra egna
samweten, utan måtteliga betiene oss af then utaf
Herranom oss förlänta tid, och the oss förundta
håswor, så är oss, jämmwål i Nya Testamentet, icke
betagit at bejötia slika Christeliga samqwäm.

Men om Sorgahuus och Gåstabodshuus
huus fins emellan jämföras, så böra Sorgehu-
sen äga förträdet: Bättre, säger vår Salomo,
är gå i Sorgahuus, än i Gåstabodshuus.
Icke förstår han sådana Sorgahuus, therest någon
förjer ther öfwer, at han icke så obehindrad, som
han gierna wille, får fullborda köttens och mörck-
sens gierningar. Ei heller, så man med Konung
Achab är illa tilfreds; lägger sig uppå sin
säng, och äter intet bröd, för thet han ei får
slå Naboths wingård under sig. Ei heller, så man
med en hednisk sorg förjer, antingen för sin lekam-
liga näring, eller öfwer the sinas dödeliga frantälle.
Icke heller förstås här sådan sorg, så man med
Cain,

I Kon. 21:
4.

Matth. 6:
25.

I. E. Hess. 4:
13.

Gain, förrådam Juda och flera misströstar om Guds nåd, som i Christo gifwen är. Thetta slags sorg har ingen grund i Guds ord, utan strider twärt ther emot; är icke en sorg efter Guds sinne, utan är en styggelse för hans ögon; ty then ther icke tror Gudi, han gör honom til en siugare: och om thenna sorgen får fortfara, så har then intet annat med sig, än en ewig förtappelse, i följe.

Hos Juda folcket war thet likasom thet ännu hos oss Christna brukeligit är, en plagsed, at, när någon genom döden aflidit, så komma slächtingar, anhörige och wänner at betyga sitt medlidande, at trösta the bedröfwade, och at bewisa then döda en skyldig åhretienst, på thet han, efter stånd och wärde, måtte åhreliga komma til grafwa. Som thet ock hos them skulle achtas för ett syndastraff, så slika Sorgahuus ei bleswo besökta: Tu skalt icke, heter thet, gå til begångelse, och skalt ei heller någorstads gå til begråtning, eller medlidande öfwer them hafwa.

Deh si! ett sådant Sorgahuus är thet; om hwilket thet heter: Bättre är gå i Sorgahuus än i Gastabodshuus. Orsaken tillägges ock

strätt ther hos: uti thet ena är alla menni-
 skors ändalycht: Ja wisseligen ändalycht.
 Pred. 8: 8: **Menniskan hafwer icke macht öfwer an-**
 dan eller sin själ, til at förmena andan, och
 hafwer icke macht i dödsens tid, och war-
 der icke lösgifwen i stridene. **Allt fött**
 Es. 40: 6. **är höö, och all thes godhet är såsom ett**
 7. 8. **blomster i markene. Hööt torckas bort,**
blomstret förwisnar: ty Herrens Ande
blås ther in: ja folket är hööt. Hööt
torckas bort, blomstret förwisnar.

Utkelige i Herrenom. Wi äre här til-
 hopa komne at bewisa Saliga Fru Biskopinnan
REBECCA WALLERIA, Salige
 Herr Biskopens Doct. Johann Poppelmans ef-
 terlämnade Ankie-Fru, then sidsa ähre-tiensten.
 Hon hafwer kommit til en hög ålder, och för sin
 del nog sådt erfara thetta lefwernets bitterhet. Nu
 har Hon sådt gå alla werldenes wäg, och samlas
 til sitt folck. Then förlofning, som Hon så länge
 efterlångtadt hafwer. Hon nu genom Guds nåd
 Fernådt. **Wi äre här altså komne i ett Sörga-**
huus,

huus, til at sørja ther öfwer, at döden är syn- Rom. 6:
denes lön. 23.

Bättre är gå i Sorgahuus än i Gåsta-
bodushuus: och then leswande lägger thet
på hiertat: Atminstone kan en wälbetänckt
Christen ei annars än dageligen tänckia ther uppå,
at dö hafwer ock sin tid. Ingen af oss är så Pred. 3: 2.
rif, så wijs, så mächtig, så starck, at han ju en gång
dö måste. Och när menniskan dör, så får Syr. II:
hon weta, huru hon leswat hafwer. 29.
Herren styre våra tanckar och våra anslag så, at wi
sådant dageligen och troligen läggie uppå hier-
tat, på thet wi icke dö i otid; utan finnom i Pred. 7:
en gudelig beredelse, när then högste Huusbonden 18.
oss falla wil! Herren höre oss mildeligen, när wi
sucke ett andächtigt Gader wår 2c. .II

TEXTEN.

Psal. 62: 8.

HEr Gud är min salighet,
min åhra, mins starckhets
klippa; mitt hopp är til Gud.

Upläste

S Plåste heliga orden gifwa of ett yme-
 nogt änne at betrachta en rättskaf-
 fens Christens lefwande hopp til
 then goda Guden uti all sin trångiande
 nöd och angelägenhet. Swar wid wi haf-
 wa at föreställa of I. Swilke the äro, som
 kunna glädia sig af thetta hoppets ägan-
 de. II. Thetta hoppets grund. III. Thes
 beskaffenhet; och IV. Thetta hoppets här-
 liga nytto.

HErren förlåne of nåd, thetta of
 til nytto och salighet at betrachta. Amen.

Psalm 19:
 II.

Som alt **H**Errans ord är kosteligare än
 guld och mycket fint guld; är sötare än
 hannog, och hannogs laka: Så hafwe wi
 ock ther ett öfwerlygande prof utaf, i thenna 62.
 Psalm, hwar af wår Text tagen är. Thenna Psal-
 men hafwer til öfwerstriff: En Psalm Davids
 för Jeduthun til at föresjunga.

David sång, men then Hel. Andä ingaf orden
 som han sjunga skulle: David hölt pennan, men
 then

then Hel. Ande rörde, förde och styrde then sam- 2. Pet. 1:
 ma, så at David, så han i thenna sin hysla stadd 21.
 war, kunde icke annat antingen tänckia, siunga eller
 skrifu, än then Hel. Ande thet hafwa wille. HER 2. Sam.
 rans Ande talade nu genom David, och hans ord 23: 2.
 skedde genom Davids tungo: hans tunga war nu Ps. 45: 2.
 en god skrifwares penne.

At 1. Chronike B. 17. och 26. Capp. finne wi, .mo 9 .1
 huru såsom David inrättade wid HErrans taber- 41: 21
 nakel trenne Sångmästare, nemligen Assaph, Je-
 duthun och Heman, at the med theras barn, wid
 Gudstienstens förrättande, wissa sängchorer förestå T. dmsilA
 skulle. David, säger Jesu Syrachs son, sång Eyr 47:
 af alt hierta, och älskade then honom IO. II. 12
 giordt hade. Han stichtade sängare wid
 altaret, och lät them siunga sina söta
 wisor. Och skickade härliga hålla helge-
 dagar, och at man öfwer hela åhret skulle
 degeliga begå åhrstider, med HErrans
 namns lof, och med siungande om mor-
 gonen i helgedomenom. Jeduthuns bar-
 nas sängechor bles thenna 62. så wäl som then 39.
 och 77. Konung Davids Psalm öfwerantwardad,
 at siunga efter thet them förestrefna sängesätt: och
 ther

ther af hafwa thesse trenne Psalmer thenna öfwer-
skrift, at the äro för Jeduthun at föresjunga.

Vi hörde at thenna 62. Psalmen är en härlig
Psalm; thet är han ock: härlig, i anseende til sin
första Mästare eller Uphofsman, Gud then Hel.
Anda; härlig, i anseende til thet redskap, som then
Hel. Ande har welat betiena sig af, then fromma

1. Sam. David, en man efter Guds hierta; härlig i an-
13: 14. seende til thes wälsignade innehåll, som är at up-
muntra andra, til at i all åliggande nöd fåsta ett
leswande hopp uppå then goda Gudens krafftiga
hielp. Wår dyre Lutherus har på ett ställe i sina

Altenb. T. I. p. 867. Skriffter giordt en estertänckelig annärkning wid
21. 11. 01. thenna wår Psalm, at thet knapt i hela Konung
Davids Psaltare någorstädes, så offta som här,
nämnes wäntan efter Gud, hopp til Gud,
med flera förtröstans ord, them David in emot 20.
gänger anförer, til at thet med betyga thet innerliga
förtroende, han hade til sin Gud. Ach! huru lyck-
lig är icke then, som här utinnan kan följa then hel.
David efter! Om honom heter thet med rätta:

Ps. 146: Säll är then, hwilkens hielp Jacobs
5. Gud är, hwilkens hopp på Herrens hans
Gud står. Men at nu närmare komma til wår
föresatta betrachtelse, så låtom oss

I. Belee,

I. Bese, hwilke the äro, som kunna glä-
dia sig af thetta hoppets ägande. Icke är
thet Hedningarne, eller andre, heta hwad the wilja,
the ther förkiuta then genom ordet, ordet, thet i then
heliga Scrifft beskrefna ordet, skeddä uppenbarelse.
Om them är Aposteln's utsaga tydelig, at the
hafwa intet hopp. Och huru kunna the thet
hafwa? Wäl see the Guds allmacht och mildhet:
men the see ock sin ströpelighet och hans rättferdig-
het. Men som the ei weta at någon Medlare, så
kunna the så mycket mindre see, huru mildheten och
rättferdigheten skola sins emellan stå at förenas.

Ei heller faller thetta hoppet uppå them, som,
änstönt the wistas innom Guds synliga och stri-
dande Församling, hafwa thet uppenbarade ordet,
läsa thet ock, men giöra ther gäck af, och upföra
sig så, likasom själen, tillika när kroppen dö, skulle
see sin förgångelse; eller likasom ingen dom wore at
förwänta. Thesse, som the säga i sitt hierta,
at thet är ingen Gud til, så hafwa the intet
hopp til Gud: Then onde hafwer intet til
hoppandes, och the ogudachtigas lyhta
skal utlockna. Icke heller kan then tryggia sig
wid sitt hopp, som, fast han icke med orden för-

I.

I. Thess. 4:
13.I. 8. d. 13.
Ps. 14: 1.
53: 2.Ordsp. 24:
20.

I smädar salighetenes medel, litwål i sielfwa wercket förachtar och försummar them, såsom antingen icke nog krafftiga, eller såsom wilkorliga medel, eller ock såsom sig nu mera icke nödiga. Thenne, som han wil måstra sin Mästares Jesu föreskrifna ordning, så intyggar han ther med, at han alt förbittida gädt utur sin Mästares Schola; kommande han icke ihog, hwad hans

Joh. 8: 31. HErre sagt haswer: Om j blifwen wid mitt ord, så j låra som i lefwerne, så ären j mine rätte lärjungar. Mången är thet wål ock, som wål icke uppenbarligen gör begabberi at HErrans ord och salighetenes ordning, försummar then ei heller i utwärtens mätto; men tager sig doch thenna saken ganska lätt an, nöjer sig med en blott munsens bekänness; och besinnar icke, at en menniska seer thet för ögonen är, men HErren seer til hiertat. Med en sådanas hopp skal thet gå,

1. Sam. 16: 7. som Hiob säger: The skrymtares hopp war: der förtappat: ty hans tröst blifwer om intet, och hans hopp såsom ett dwärgs nåt.

Måste altså then, som wil glädia sig af ett rättshaffens och lefwande hopp, tilförene wara försäkrad ther om, at han genom trona på Christum, och

och för Christi skull, är rättferdigad och tilnåde up-
 tagen, och nu står i sitt förmehelses stånd. Likasom
 the förre, såsom owisa menniskior, bedraga Syr. 34.
 sig sielfwa med galen förhoppning: I. altia
 hafwa ther emot the, som stå i nåde-förbund med
 Gud, ett hopp, som med rätta kan kallas hopp.

Om then, som HErran fruchtar, och stor Pf. 112:
 lust hafwer til hans bod, vittnar David, at I. 7. 8.
 hans hierta hoppas stadeliga uppå HErr-
 ran. Hans hierta är tröst, och fruchtar 122 100
 sig intet. 42 55

Och i then 115. Psalmen: The ther Bers II.
 HErran fruchta, hoppes ock uppå HErr-
 ran; han är theas hielp och sköld. Hv är Esa. 50:
 then ibland eder som fruchtar HErran, 10.
 then hans tienares röst lyder? Then i
 mörkret wandrar, och honom skijn intet,
 han hoppes uppå HErrans namn, och
 förlåte sig uppå sin Gud.

Men II. Hwad grund bör wälthetta hoppet II.
 tota sig uppå? Som en wis man bhgger sitt huus Matth. 7:
 på helleberg: altia lägger ocken, genom trona rätt- 24.
 ferdigad, grundwalen til sitt hopp, på thet som
 grundfast och påliteligt är. Endast och allenast

til Gud bör thetta hoppet vara stält; ty säger ock
 David i vår Text: Mitt hopp är til Gud.
 Och i the näst föregående verserne: Men min siäl
 vänter allenast efter GUD, ty han är
 mitt hopp. Han är min tröst, min hielp,
 och mitt beskärn, at jag icke faller. Och
 Ps. 31:7. annorstädes: Jag hatar them, som hålla
 uppå lösachtiga läro: men jag hoppas
 Ps. 55: til HErran. Kasta tina omsorg uppå
 23. 24. HErran, han skal försörja dig; och skal
 icke låta then rättferdiga i oro blifwa til
 ewig tid. The blodgiruge och falske sko-
 la icke komma til sin halfwa ålder: men
 jag hoppas uppå dig. Är nu thetta hoppet
 stält endast til Gud, så måste thet ock vara grun-
 dat på något, som oförgängeligt, ja, guddomeli-
 git är. Mennistiors macht wil här icke förlä;
 Jer. 17: 5. thetas hielp är i thetta måhlet säfang: Thetta
 säger HErran: Förbannad är then man,
 som förlåter sig uppå menniskio, och sat-
 ter fött sig til arm, och wiker med sitt
 hierta ifrå HErranom. Rikedomar äro
 icke

icke tillräckelige: Silfwer och guld skal intet
 kunna hielpa them, på Herrens vredes
 dag. Vägge delarna förkastar och then bepröf-
 wade David i denna vår Psalm: Menniskiorna
 äro doch ju intet, the myndige sela och:
 the wäga mindre än intet, så många som
 som the äro. Faller eder rikedom til, så
 lägger icke hiertat ther uppå. Skulle wi
 wäl kunna lita på vårt förstånd, stickelighet och go-
 da gierningar? Bort thet. Ty menniskiones
 ande måste sin wäg, och hon måste åter
 til jord warda: ta äro förtappade alla
 hennes anslag. Theß utan så förstå wi här
 allenast endels: Och hwad godt, rätteliga godt,
 wi giöra kunne, så är thet ett främmande werck, ett
 swagt werck, styckewerck, som icke är at förlåta sig
 uppå. Wäl wil Guds gode Ande wercka i oss
 thet som godt är, och thet fullkomliga: Men wär
 alt in til döden widlodande ofullkomlighet förorsa-
 kar thet, at hans fullkomliga werckan icke ehnär sitt
 påshffade ändamål: Så man siehtar, så blif-
 wa sådorna qwara: altså hwad men-
 skian tager sig före, loder ju något orent
 ther

Zeph. 1:

18.

ps. 62:

10. 11.

ps. 146:

4.

1. Cor. 13:

9.

Ebr. 12:1.

Eyr. 27:

5.

ther wid. **Så** länge wi wandre i thenna hyd:
 done, så måste wi ehfara, at löftet hafwer begärel-
 se emot Andan. Fullkomligheten, wår dageliga
 förnøffes fullkomlighet, är en Christens stadig-
 warande plicht; men blifwer här i tiden icke ett ful-
 bördat werck. Ingen är så fullkomlig, som icke be-
 höfwer tilstå: **Om** tu, **H**Erre, wilt tilräk-
 na synderna, **H**Erre, ho kan blifwa be-
 ständandes?

Korteligen til at säga, så hafwe wi med trygg-
 het at grunda wårt hopp uppå Guds allmacht,
 Guds mildhet, Guds sanferdighet, och
 Christi förtienst. Guds allmacht gör, at
 han kan hielpa: Gud hafwer ett ord talat;
 thet hafwer jag offta hört, at Gud alle-
 na mächtig är. **Sag** tackar dig ewinner-
 liga, ty tu kant wäl görat: och wil för-
 bida titt namn, ty tine helige hafwa ther
 frögd utinnan. Guds mildhet är thet, at
 han wil hielpa: **Och** tu, **H**Erre, äst nåde-
 lig: **H**Errens sanferdighet tryggar oss wid
 hans löfften: ty hwad han lofwar, thet hål-
 ler

ler han wisserliga. **H**erre, låt mig wede-
 faras tina nåd, tina hielp efter titt ord. **E**n
 jag förlåter mig på titt ord. Låt oss,
 säger Aposteln Paulus, hålla hoppens be-
 kännelse owiffliga: ty han är trofast, som
 thet låswoat hafwer. Christi förtienst
 hafwer förwårswat oss then förmohnen, at wi i
 wår åliggiande nöd driste oss at fly til hans mild-
 het, lita på hans barmhertighet, at få niuta hans
 alsmåchtiga hielp: **E**n genom honom hafwe
 wi dristighet och tilgång med all förtro-
 ning, genom tron på honom; at wi
 måge få barmhertighet, och sinna nåd,
 på then tid oss hielp behöfwes; så at, såsom
 Gud kallas en Gud, som hoppet gifwer,
 efter thet at han thet samma werckar och upwåcker
 igenom Evangelii ord; så kallas ock Christus wårt
 hopp, emedan han genom sin förtienst lagt thet
 grunden til: **E**n honom hafwer Gud upwåckt
 ifrå the döda, och gifwit honom hårlig-
 het: på thet i skullen hafwa troo och hopp
 til Gud. **T**hetta må så wara ett hopp at tryggas sig

E

wid;

Ps. 119:
41. 42.

Ebr.. 10:
23.

Eph. 3:
12.

Ebr. 4:
16.

Rom. 15:
13.

Col. I: 27.
I. Tim. I:
1.

I. Ehes. I:
3.

I. Pet. I:
21.

Matth.
16: 18.

wid; ett hopp, grundat på helleberg, thet alla hel-
wetes portar skola icke warda öfvermägtige. At
så mycket mera fästa öf i thetta hoppet, så wilje
wi i Herrens namn widare fortfara i wår föresatta
betrachtelse, och

III.

III. Föreställa öf beskaffenheten af thet-
ta hoppet, eller hurudant thet bör artat wara.
Thet hoppet, som wi här omtale, är en påfölgd och
ett alster af trona, then rättferdigande trona, then
saliggjörande trona. Efter thenna troon så liknar
ock hoppet: Är troon en blott munnsens bekennelse,
så är hoppet icke annat än skrymteri: Är troon sann-
skydig, så är hoppet med: Troon fäster sina ögon
endast uppå then Guds nåd, som i Christo Jesu
gifwen är; Hoppet har ock then samma för sitt för-
nämsta systemål: Troon twiflar icke; hoppet ei hel-
ler. Består altså hoppet förnämligast uti 3 stycker
I. Wisshet. 2. Talamod. 3. Undergifwen-
het.

I. Joh. 3.
21. 22.

L. Wissheten är en förtröfning til Gud,
at wi så af honom alt thet wi bedie, neml.
Joh. 16: thet wi bedie i Jesu namn, och efter then af ho-
nom förestrefna ordning. En i sinom Gudi förnögd
33. siäl

siäl hon besinnar, at all Guds tilsjæelse äro ja i Christo, och äro Amen i honom. Thetta håller hon sig wid, och wet at hon icke skal komma på skam med sitt hopp. Helbre, än hon läter sig dragas härifrån, så tror hon på thet hopp, thet intet hopp är. Hon twislar intet på Guds löfte med otro; utan är starck i trone, gifwandes Gudi åhrona. Och är fullwiß thepå, at then som låswade, han är ock mächtig thet at hålla. Herre, säger hon, jag släpper dig icke, med mindre tu wålsignar mig, Ganska estertänkeligen kallar Apostelen thet hopp, som honom tilbudit war, ett säkert och fast sinns siäls ankare: En liksom ankaret, när thet i hassens bottn wål fastat är, håller skeppet fast, at thet af stormwäder icke så lätteligen röras kan; Alltså uprätthåller ock ett wålgrundat hopp en Christen i alla thes påkommande frestelser, så at hoppet låter icke komma på skam.

Ett sådant hopp wißte then H. David, jämwäl i wår närwarande text: När Gudi, säger han, är

2. Cor. 1:
20.Ps. 119:
116.Rom. 4:
18.20.211. Mos.
32: 26.

Ebr. 6: 19.

Rom. 5: 5.

min salighet, min åbra, mins starckhets
 flippa; mitt hopp är til Gud. At gifwa
 wid handen en och samma sak, så samlar han, så här,
 som på många andra ställen i sina Psalmer, åth-
 stilliga ordesätt, til at thet igenom intyga sitt hopp
 och sin förtrostsans wisshet och styrkjo. Andre, wil
 här David säga, måge förtrosta på hwad som hållt
 them lysta må; jag hafwer then otwiswelachtiga
 tanckan Om min Gud, then oryggeliga tillsäjelsen
 af min Gud, then tasta förtrostan til min Gud,
 at han, och ingen annan, skal nu och framdeles wara
 min salighet, min åbra, mins starckhets
 flippa, och mitt hopp. När jag hafwer
 thenna HErran å min sido och til mitt förswar, så
 Ps. 23: 1. kan mig intet godt tattas: hos honom, af honom,
 i honom, och med honom finner jag alt thet, som
 med råtta kan kallas lycka och salighet. Af Ro-
 nung, Saul och andra mina förföljare blifwer jag
 wäl lika achtad med stofft; men alt sådant tohl jag
 ganska gierna, emedan jag wet mig åga then åhron
 at af min Gud wara dyrhållen. Mine fiender an-
 see mig såsom ganska swag; men jag hafwer starck-
 Ps. 18: 2. het nog, enår HErran är mitt fäste, min flippa,
 3. min borg, tit jag, enår någon wederwårdighet på-
 kommer,

Kommer, med all säkerhet kan taga min tillflycht. Ordsp. 18:
 Sij! thetta tror jag min goda Gud om; til ho- 10.
 nom, och ingen annan, är mitt hopp stält. Trog
 allom minom förföljarom, så mächtige och samän- 8:14. 70
 ge som the ock wara wilja, at the, med hela theas .01
 rota, widare än min Gud them wil tillstädia, mig
 til ett här skola skada kunna. Wäl then som haf-
 wer ett så oswikeligit hopp!

Öfvermåttom lussligt är thet at föra sig til sin-
 nes, huru som then Hel. Dawid, tå han i thenna
 Psalm är begrepen at glädia sig i Heranom öf- 8:10. 70
 wer thet hopp, han hyste i sitt hierta, så här han så
 aldeles sitt affeende på honom, som tå redan wor
 utlofwad, och thetta hoppet med sitt blod förwärt-
 wa skulle, Jesum, sin och hela werldenes Trälsare,
 så at han ock, i Andans egit språk, fyra särskilta
 gånger syfftar uppå honom, ja, tydeliga utmärcker
 Jesu namn; och thet äfwen i wår närmarande Tert,
 tå han säger: När Gudi, eller af Gudi och i
 Gudi är min salighet. Kan ock i ingom an-
 drom wara salighet: Ty thet är icke heller Ap. G. 4:
 något annat namn under himmelen men- 12.
 nistionem gifwit, i hwilko wi skole salige
 warda, än Jesu Christi Nazareni namn. 8:14. 70
 .01

81. 4610. 01. **W**äl kan thet under tiden tryckias, som wille thet-
 ta hoppet, ehuru fast thet är och hafwer sitt säkra
 ankare, litwäl lida stepsbrott, så at thet måste säga:
 Ps. 42: 8. **H**Erre, tina floder fräsa fast, så at ett
 10. diup brusar här och ett diup ther: alla
 tina wattuwågar och bölhor gå utöfwer
 mig. Jag säger til Gud min klippa:
 hwi hafwer tu förgätit mig? hwi måste
 jag gå så sorgse, när min fiende mig trån-
 ger? Men, alt thetta oachtadt, så blifwer doch
 Ps. 93: 3. hoppet fast wid sin en gång utwalda grund: **H**Er-
 4 re, säger thet, watuströmmarna uphäfwa
 sig, watuströmmarna uphäfwa sitt frä-
 sande; watuströmmarna uphäfwa sina
 bölhor. The wågar i hafwet äro store
 och fräsa grufweliga: men **H**Erren är
 Ps. 73: 23. ännu större i högdene. **H**Erre, jag blif-
 24. wer städse wid tig: ty tu håller mig wid
 4. 5. 45. 51. mina högra hand. Tu leder mig efter
 titt råd; och uptager mig på ändalych-
 Ps. 46: 3. tone med åbro. **T**herfore fruchte wi
 4. 5. 6. oss intet, om än werlden förginges, och
 bergent

bergen mitt i hafwet sänko. Om än
 hafwet rasade och swallade, så at för thes
 buller skul bergen omkull föllo. Likwäl
 skal Guds stad lustig blifwa med sina bo-
 ningar, ther thens Högstas helgabonin-
 gar äro. Gud är när them therinne:
 therfore skal hon wäl blifwa: Gud hielper
 honom bittida.

2. Och thet är orsaken, hwarföre wi hörde at
 hoppet består, jämte wißheten, äfwen uti tolamod.
 Hopp utan tolamod är icke hopp. Som hoppet
 syftar uppå thet som komma skal, så måste tolamod
 wara ther hos. Hoppet om thet synes, är
 thet icke hopp: ty huru kan man hoppas
 thet man seer? Om wi nu hoppes thet
 wi icke seem, så wänte wi thet med tola-
 mod. Thet är en kostelig ting at man
 är tolig, och hoppas uppå Herrens hielp:
 at en som öfwer gifwen är, hafwer tola-
 mod, när honom något uppåkommer;
 och sätter sin mun uti stofft, och wänter
 ester hoppet; ty Herren drifwer icke isrä
 sig

21. mot

Dom 2

d. 2. 2m

Rom. 8:
24.

Ragw. 3:
26. f.

110

fig ewinnerliga: utan han bedröfwar wäl,
 men han förbarmar sig igen efter sina sto:
 Rom. 15: ra mildhet. Swad som helst föreskrifwit
 4. är, thet är skrifwit oß til lärdom: at wi
 genom tolamod och Skriftenes tröst skole
 hafwa en förhoppning.

Et sådant tolamod under sitt hopp hade Da:
 wid i thenna wår Psalm: Swarföre han ock här

Bers 2.6. 2ne gånger betngar sin siäl wänta efter Gud.

Bers 5.6. Ja, i then 130. Ps. så giör han wänta och hoppas
 7. til alt thet samma, som thet ock werckeliga är, när
 thet hafwer något godt at huffa uppå: Jag,

säger han, wänter efter HErran, min siäl
 wänter; och jag hoppas uppå hans
 ord. Min siäl wänter efter HErran ifrå
 then ena morgonwächten til then andra.
 Israel hoppes uppå HErran: ty när
 HErranom är nåd, och mycken förlof:
 ning när honom.

Then, som intet godt förtient hafwer, och icke wil
 wänta efter thet goda, som honom låtwadt är,
 han

han bör ei heller hafwa thet. Hwad hafwe wäl wi förtient? Frågom oss förut: hwad bedriffter hafwe wi giordt, som kunna kallas våra egna? Synd och last äro våra egna werck. Och så blifwer swaret på frågan kort, men likwäl tilträckeligt, at wi förtiene intet annat än straff. Ja, HERRER, wi måstom skämma oss, at wi hafwe syndat emot dig: Men tin, HERRER wår Gud, är barmhertighet och förlåtelse. Är thet blotta Guds nåd, at wi såäm försee oss til honom, såsom wår milda Fader, och hoppas alt godt af honom; så måge wi så mycket willigare wänta på hans nådiga hielp, och med tolamod löpa i then kamp, som oss förelagd är. Thet skal wara oss framdeles godt, och wårt wäntande skal icke fela.

Dan. 9:
8. 9.

Ebr. 12:1.

Ords. 23:
18.

3. Ther nu ett sådant hopp är, som består af en wifhet och tolamod, så följer wäl undergiffwenheten af sig sielf. Then samme gode Guds Ande, som genom tronan werckat hoppet, och förlant thy wifhet och tolamod, han gifwer ock wäl, om han får behålla herrawäldet, undergiffwenhet; en sådan undergiffwenhet, hwar medelst man, i lycka och olycka, lust och nöd, lif och död, är hierteligen

12. 13.

41

D

och

och frivilligen tilfreds med Guds guddommeliga styrelse.

När Konung David war stadd på en bedröfwelig flycht för sin ostyriga son Absalom, så kunde sådant wäl en annars än högeliga gå honom til sinnes; men han wiste doch, at med sådan undergifwenhet i så måtto yttra sig: Om jag finner nåd för Herranom, så låter han mig wäl komma igen, och låter mig få see honom, och sitt huus. Men om han säger; jag hafwer intet behag til dig. Si, här är jag; han giöre med mig såsom honom tåckes. I lika måtto läse wi ett märckeligt exempel om Aposteln Pauli trogna och kára Medbröder, at, när Paulus war stadd på resan til Jerusalem, och them bles berättat, at band och bojor stodo honom före, så bleswo the, för then kärlek the til honom hade, hierteligen ther öfwer bedröfwade: Swarföre the ock gråtande bādo honom, at han ei skulle draga tjt vpp. Men när Paulus betygade sig wara redebogen, icke allenast at bindas, utan jämwäl dö i Jerusalem för Herrans Jesu namn skul, så goswo the sig tilfreds, säjande: Warde Herrans wilje. Thetta waren undergifwenhet, som

2. Sam.
15: 25. 26

Ap. G. 21:
14.

som wård är at lägga uppå hiertat, och är at then Heliga Andas antecknad, icke allenast til theas äminness, som then wisadt hafwa; utan ock oß til en es- terdömmelse, at wi skole wandra i theas fotspor. När hoppet sålunda befinnes stält och inrättadt, så må thet så med rätta bära namn af ett Ieswande hopp, såsom thet the icke allenast är werckat af then Ieswande Guds Andas, genom hans Ieswande ord, försoningens ord, Evangelii ord; utan ock är stält på then Ieswande Guden; är en frucht af then genom Christum Ieswande tron; och är ett otwifwelachtigt bewis af wårt andeliga lif, thet wi förmedelst trona på Christum undsädt hafwe.

Gal. 2:
20.

Nu wore thet omsider tid at wi IV öfwerwäga-
de thet omtalta hoppets härliga nytta. Men
wi kunne härutinnan förmodeligen wara så mycket
fortare, som thenna nyttan och förmohn nog tyde-
ligen stönjes af thet som redan är anført. För-
mohn är thet wist at hela then H. Skrift prisar then
för säll, som sitt hopp sätter til HErran; Ps. 40: 5.
hwilkens hielp Jacobs Gud är, hwilkens 146: 5.
hopp på HErran hans Gud står. Besalla Ps. 37: 5.
HErranom tin wäg; och hoppas uppå
D 2 honom

honom, han skal wäl giörat. När alt blif-
 mer wäl giort, så äret wisseliga förmohn stor nog
 Ps. 125: thet. Ja, än en förmohn, at the som hoppas
 I. uppå HERRAN, the skola icke falla, utan
 ewinnerliga blifwa, såsom thet berget
 Zion. När hela thenna werldenes byggnad en
 2. Pet. 3: gång skal til intet warda, och jorden med the werck,
 10. som ther på äro, skola afbrännas, så skal wäl ber-
 get Zion, thet lekamliga Zion, förswinna med;
 Men then rättferdige skal med sitt hopp wäl blifwa
 Esai. 54: wid sig: Ty bergen skola wäl wika, och hö-
 10. garna falla; men min nåd skal icke wika
 ifrå dig, och mins frids förbund skal icke
 VI förfalla, säger Herren tin förbarmare.

Så hafwe wi tå i HERRANS namn stält wår
 andacht före ens Christens oswikeliga hopp i all
 thes åliggande nöd. Wi hafwe märckt, at then
 som wil glädia sig af thetta hoppet, han
 måste icke allenast heta en Christen, utan ock ef-
 ter sitt mått wåra thet; en sådan Christen,
 som, genom trona för Christi skul, är uptagen i
 nådeförbund med Gud, och sedan, genom Andans
 kraft, med allo flit sträfwar ther han at kämpa med
 sig

sig sielf, alt mer och mer öfwerwinna syndena, och wandra såsom Christi Evangelio wårdt är.

Wi hafwe sedt hoppets grund, at en allman grund kan ingen lägga, än then som lagder är, hwilken är Jesus Christus. Han är en grundsten, en profwosten, en kostelig hornsten then wälgrundad är: then ther troor, han skal icke försträckias. Bygg på thenna grunden bygger en christen, och kan rå tryggia sig wid Guds allmacht, mildhet och sannferdighet.

Wi hafwe hördt hoppets beskaffenhet, at thet består i en wisshet, ett tolamod och en undergifwenhet, så at man med en hiertans stillhet säger til sin Gud: Fader, icke som jag wil, utan som tu wil. Skee tin wilje, så som i himmelen, så ock på jordene.

Wi hafwe ock för thet sidsta förnummit, ett sådant wälgrundat hoppis förtreffeliga nytto, at then som hoppas uppå Herren, honom skal barmhertighet umfatta.

Öf åligger thet, at wi, hwar och en för sig, pröfwe os sielfwa, huruvida wi äre ägare af ett sådant

Phil. 1:7

27.

I. Cor. 3:

11.

1. Cor. 1

Esa. 28:

16. 18

9

1. Cor. 1

7

1. Cor. 1

7

1. Cor. 1

7

1. Cor. 1

7

1. Cor. 1

7

1. Cor. 1

7

1. Cor. 1

7

Matth. 26

39.

6: 10.

6: 10.

6: 10.

6: 10.

6: 10.

6: 10.

6: 10.

6: 10.

6: 10.

6: 10.

6: 10.

6: 10.

6: 10.

6: 10.

6: 10.

6: 10.

6: 10.

6: 10.

6: 10.

6: 10.

6: 10.

6: 10.

6: 10.

6: 10.

dant hopp eller icke. Aposteln Johannes yttrar
 1. Joh. 3: sig estertänckeligen: Swar och en, som haf-
 3. 1. wer thetta hopp i honom, han renar sig.
 Ebr. 9:14. Förre än man thetta hoppet så kan, så måste man wa-
 1. Joh. 1: ra renad genom Jesu Christi blodh och trona: Och
 7. 1. Ap. 5:15: när man thetta hoppet undfädt hafwer, så drifwer
 9. then H. Andas inneboende nåd ther hän, at man
 1. Thess. 4 härskande och upjäteliga synder: En Gud haf-
 7. wer icke kallat oss til örenlighet utan til
 Ps. 73:1. helgelse. Och wisseliga hafwer Israel,
 ja, hwar och ensiäl, Gud til tröst, ther man
 rent hierta hafwer.

Wår sahl. Fru Biskopinna hafwer i sin späda
 barndom, ta hon, genom thet dyra nådemedlet dö-
 32. 11. 10. pelsen, blifwit delachtig af nya födelsens och förny-
 37. 9. 8. 1. ellens nåd, jämwäl undfädt hoppens wälsignelse.
 01:0. Thetta hoppet hafwer hon sedermera, genom An-
 dans kraft och nådemedlens gudeliga myttiande,
 styrckt och föröft, så at hon kunnat tryggeligen glä-
 37. 71:5. dia sig ther af, och säja med David: Tu äst mitt
 tilflycht, HERRE HERRE, mitt hopp alt
 ifrå minom ungdom. HERREN har behagat at
 esomostast bepröfwa hennes hopp, och i synnerhet
 icke

icke allenast genom döden borttagit hennes liuswa
 wån och Mafa, som war med henne såsom ett hjer-
 ta och en själ; utan ock i the thepå följande åhren
 täckts hemjötja henne med then sinnets orolighet,
 och sådan kropsens sweda, som, föruthan andra be-
 drofweliga påföljder, hade snart kunnat göra, at
 hon lidit anstöt på sitt hopp. Men lofwad ware
 HErren, som icke wredgas ewinnerliga! Sig til en
 ewig salighet, och androm til en hiertans tröst, ja
 hafwer hon, medelst sin sidsta syndabekännelse, be-
 blandad med en hiertans förtrostan til Gud, och
 med en innerlig längtan til the himmelfta sällhets
 boningar, intygat, at hon nu doch icke fehlade
 om sitt hopp; utan at HErren, som ett godt werck
 i henne begynt hade, han wille thet ock fullborda
 in til Jesu Christi dag.

Phil. 1:6.

Nu Gud, som hoppet gifwer, upfyller
 oss med alla frögd och frid i trone, at wi
 hafwe ett fullkomligt hopp, genom thens
 H. Andas kraft. Amen.

Rom. 15:
 13.

PER-

PERSONALIA.

Si tiäre the asdöde i litstiden varit the-
ras etterleswande, bekanta och anhöriga;
och så högt the lätit the ras förstånds lius
genom dygd och ett Christeligt upföran-
de lysa för androm. under the ras lisswandel: Så
tiärt och högt bör ock the ras wälförtienta lās, til
en fullkomlig äminnelse och wahrachtigt ähreminne,
förwaras uti the etterleswandes hiertan.

Thetta at efterkomma, hwar til jämwäl en i
Guds församling medertagen löflig plägsed ock för-
binder, påminnomis wi af närwarande tilfälle,
då Sahl. Biskopinna, Wälborna Fru R E-
BECKA WALLERIA, som för
kort sedan tagit affsied från thenna werlden, nu
beledsagas til sin hwilokammar, at the förblifwa,
in til thes hon med ock samteliga vppenbarad war-
da skal för Christi domstohl.

Thes berömmeligen förda leswerne och lysande
dygdelopp, då thes kropps krafter lemnade henne
then fågnaden sådant skienbart å daga gifwa, lærer
uti alla rättssintas åtancka behålla ett fullkomligt
ähreminne; och hennes egna dygders pris och wäl-
för-

förtienta lof skal blifwa the roser och blomster, som
 wi nu på hennes graf wilje strö: hwar hos man
 om then Sahl. Fruns härkomst och födelse hit til
 werlden, framlesnad efter then allstyrande Gudens
 sticketse, samt sahl. aflidande berättta bör, at Sahl.
 Fru Biskopinnan är hit til werlden född år efter
 Christi nåderika börd 1667. den 30 Augusti. Thes
 fader war fordom Biskopen öfwer Götheborgs
 Stift, Högwärdige och Höglärde Herr Magister
 Daniel Wallerius: Fader = Fadren war fordom
 Probsten och Kyrckioherden i Högshy, Högwärdige
 och Höglärde Magister Laurentius Wal-
 lerius, hwilken war kallad til Superintendentien
 i Calmar, men utwalde heldre, förmedelst thes hö-
 ga ålder, at förblifwa på then plag ther han war:
 thes Faders Moder = Fader war Superintenden-
 ten i Calmar, Högwärdige och Höglärde Herr
 Magister Johan Ungius, som tillika med dåwä-
 rande Archie = Biskop, Biskopar och Superinten-
 denter samt flera af thet wärdiga Presterskåpet,
 på en* ther til i Upsala anstält sammankomst, år
 1608. öfwer såg then Swenska Hand = Boken och
 Kyrckio = Ordningen. Thes Moder war Sahl. Bi-
 skopinnan Fru Margareta Schomera, och Moder =
 Fadren war fordom Biskopen i Calmar, Högwärdige
 och Höglärde Herr Doctor Petrus Schomerus.

*In oratio-
 ne, quam
 in hono-
 res Epi-
 scopales
 B. Episco-
 pi Wal-
 lerii ha-
 buit B.

E

Sedan

Laurentius Törning
Eloq. Lector,
Gothob. Legitur in
comitiis
Upsalien-
sibus. pag.
6. ubi hac
de re dif-
feritur.

Sedan nu Sahl. Fru Biskopinnan igenom
wälbemälte thes kära Föräldrars Christeliga och
kärleksfulla sorgfällighet blewit upfostrad och lifa-
som upannad uti Gudsfruchtan och nödig under-
wisning om then rätta salighets wägen, samt an-
dra Christeliga thes Ständ och kionprydande dyg-
der, hafwer Hon åhr 1692. trädt uti ächtenstap
med sin numehra förut åhr 1725. uti Herranom
afledne kära Man, fordom Biskopen öfwer Gö-
theborgs Stifft, Högwördige och Hög lärde Herr
Doctor Johan Poppelman, med hwilken Hon
ganska käriligen och förnögd sammanleswat uti 33.
åhr, och under samma ächtenstap warit af Gud
wälsignad med 12. Barn, af hwilka 5. ännu qwar-
lewa och sörja theras kära Moders dödeliga hä-
danfärd.

Then bittra forge-kalck, som Sahl. Fru Bi-
skopinnan fått smaka igenom thes kära Mans och
liuswaste Mats dödeliga afgång, har så betagit
thes af ålder och thenna werldenes inödosamhet för-
ut utmattade kropp, att thes siäl ei mehra funnit
någon ro i thenna bonings-hyddan; utan kors
och sjukdoms bördan har alt sedan så hästigt Henne
twingat, at Hon merendels måst hålla wid sän-
gen. Men fast thes siäl warit sorgse in til döden,
hafwer ingalunda mistrostan Henne intagit; ty
Hon

Hon wiste wäl at thes forge-moln skulle i nåde-
solen Jesu förswinna. Och som Hon i all sin tid
af hiertat älskat sin Gud och fördt en gudelig wan-
del, så hafwer ock thes stadiga förtrostan til Gud
förliuſwat then bitterhet, som forge-kalcken med
sig förde, hwar med thes Gudälskande sinne, för-
nögd med Guds sticke, under sjukdoms-bör-
dan then återstående korta lifstiden frambracht, til
thes Hon igenom en salig död, som sig tildrog den
24. Febr. förl., på thes ålders 70. Åhr, öfwer-
gifwit thetta wansfeliga, och til thes själ blifwit
förflött uti the sälla himmelska boningar, hwarest
Hon i stället för thenna werldenes omstifteliga bit-
terhet och wedermöda, fullkomligen får smaka then
oföränderliga och ousfäneliga sötma och ljuflighet,
som af Herrens nåd i thes godhet finnes.

Nu Jesu! Hennes tro har kämpat och
har vunnit

I sin rättfärdighet, hwar med tu gådt
föret.

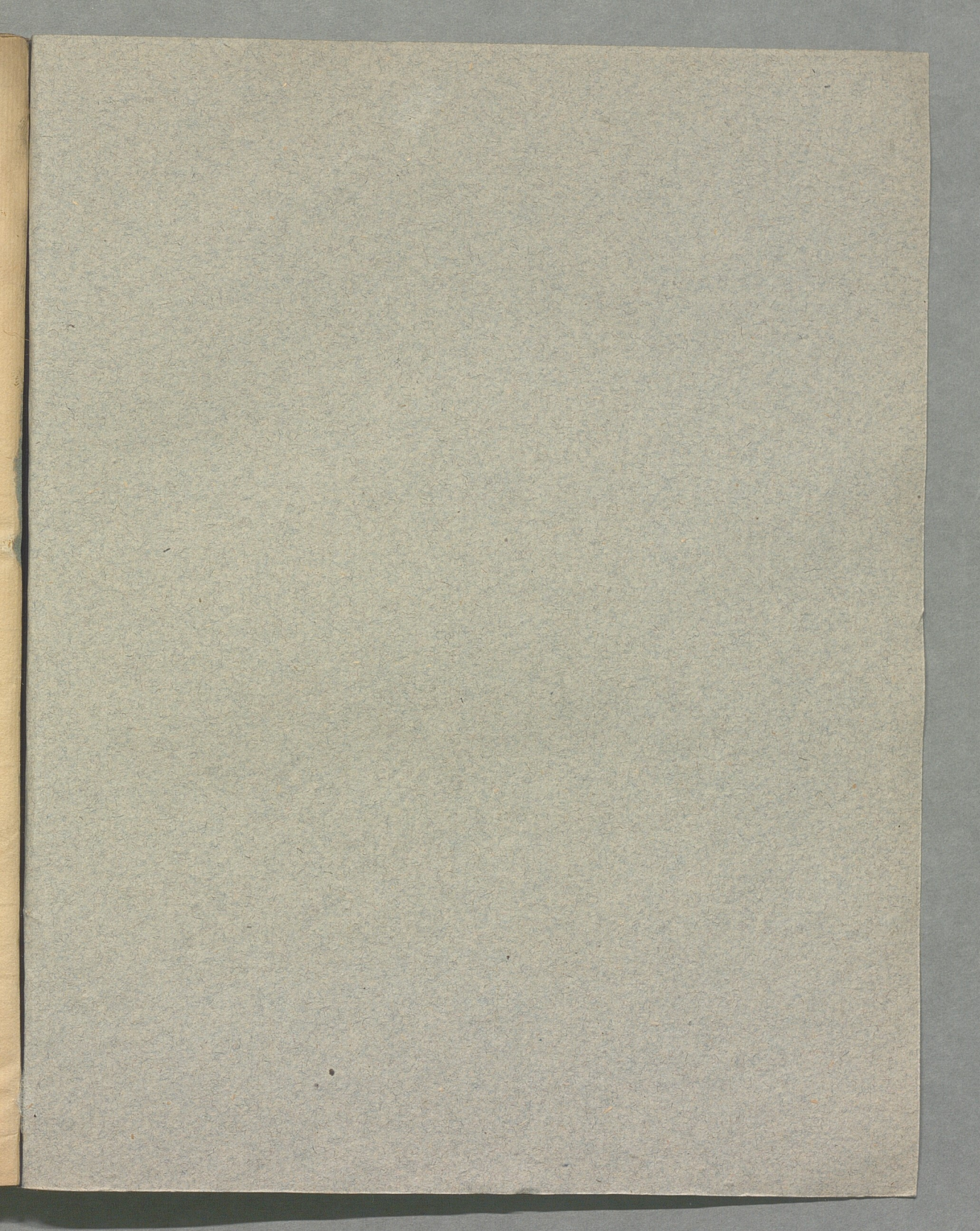
Hon säll och salig i förtiensten sin har
funnit

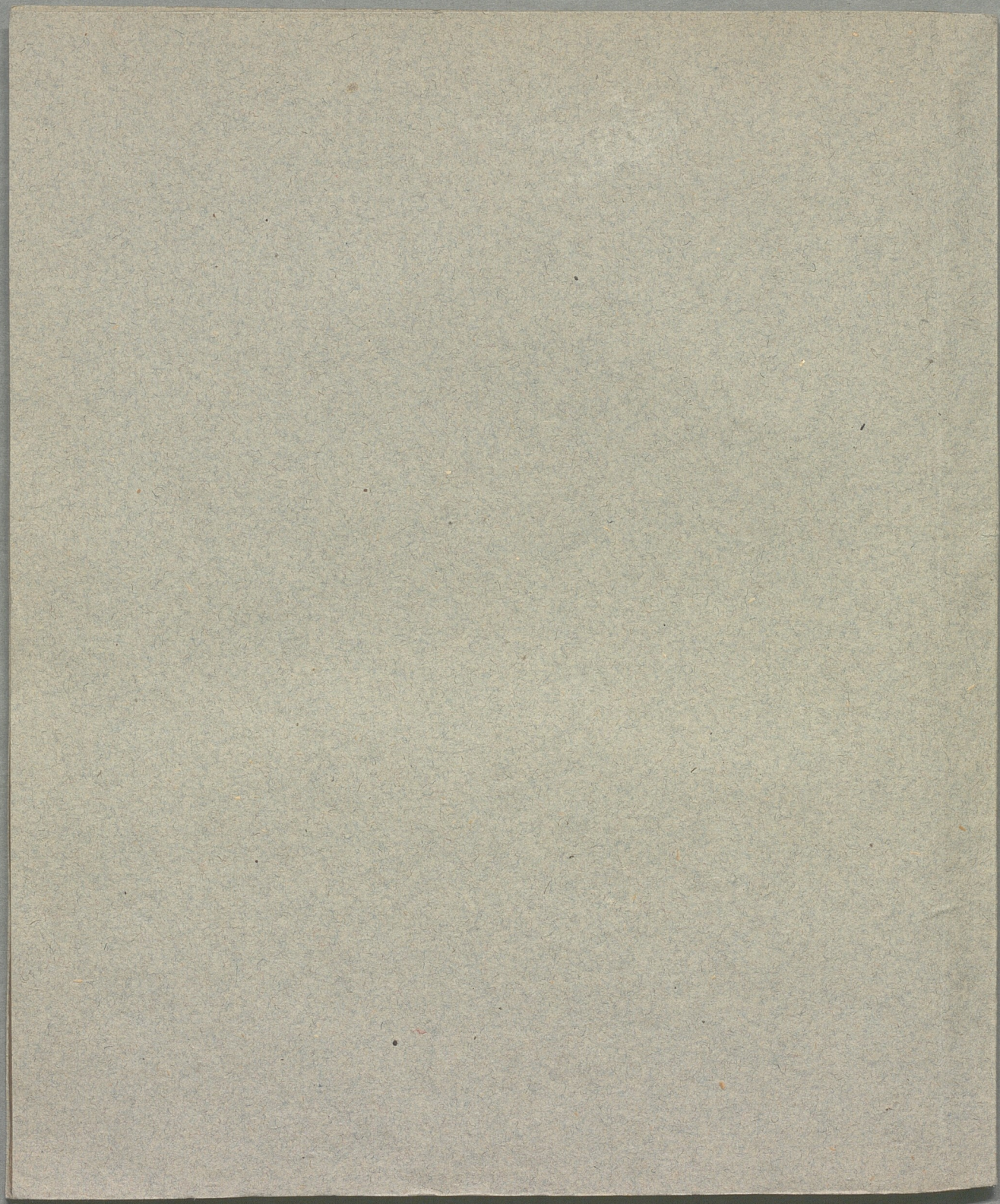
All thes rättfärdighet och nögda wan-
drings slut.

Sacksa

Tackfajelsen.
Then gunst, heder och kärlek, som
 thenna förnämna och Christeliga
 församling, medelst sin tåhrliga närwarel-
 se behagat wid thenna Begravnings-Act
 betnga, sinna Sahl. Fru Biskopinnans
 Barn, Mågar och öfrige Anhörige sig
 förplichtade at med wördsam och tienst-
 ligsta tackfajelse erkänna: utlofwande
 the, en sådan gunst och heder med all
 wördnad och tilgifsvenhet wid hwariehan-
 da förefallande tilfällen wilja sökia
 at astiena.

www.books2ebooks.eu